

Republika Hrvatska
Općinski sud u Vukovaru
Vukovar, Županijska 31

P-132/2025-11

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E P R E S U D A

Općinski sud u Vukovaru po sucu Ivica Grubišić u pravnoj stvari tužitelja Velibor Očić, OIB 19761445352, Jovice Matina 22b, 31226 Dalj zastupanog po punomoćniku Marko Cvrković, protiv tuženika Erste&Steiermärkische Banka dioničko društvo, OIB 23057039320, Jadranski trg 3a, 51000 Rijeka zastupanog po punomoćniku Damir Metelko, radi Obvezno – ništetnost, nakon javno održane i zaključene glavne rasprave 5. svibnja 2026. u prisustvu punomoćnika parničnih stranaka, 21. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna i bez pravnog učinka nepoštena ugovorna odredba točke 10. Ugovora o kreditu broj: 51400607-5102329703 od 08.04.2005. godine zaključenog između tužitelja i tuženika kojom je određeno kako naknada za obradu kredita iznosi 1,000 % od iznosa kredita, jednokratna, naplaćuje se prilikom prvog korištenja kredita

II. Nalaže se tuženiku Erste&Steiermarkische Bank d.d. Rijeka, OIB 23057039320, Jadranski trg 3/a, da isplati tužitelju Velibor Očić, Jovice Matina 22b, Dalj, OIB: 19761445352, iznos od 331,14 eura, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama po stopi od 15% za period od dospijeća dana 20.04.2005.g. do isplate po stopi određenoj čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima u roku 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku Erste&Steiermarkische Bank d.d. Rijeka, OIB 23057039320, Jadranski trg 3/a, da tužitelju Velibor Očić, Jovice Matina 22b, Dalj, OIB: 19761445352, naknadi trošak postupka u iznosu od 250,00 eura sa zakonskim zateznim kamatama od 21. svibnja 2026. po stopi određenoj čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, u roku 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužbom od 17. veljače 2025. tužitelj zahtijeva utvrđenje ništetnim točke 10. Ugovora o kreditu broj: 51400607-5102329703 od 08.04.2005. godine zaključenog između tužitelja i tuženika kojom je određeno kako naknada za obradu kredita u iznosu od 331,14 eura.

1.1. Tužitelj je sa tuženikom, zaključio Ugovor o kreditu broj: 51400607-5102329703 na iznos od 52.500,00 CHF. Odredbom čl.10. navedenog ugovora, određeno je; „Za obradu zahtjeva i odobravanje kredita Korisnik kredita dužan je prije korištenja kredita platiti 1,000% (jedan posto) naknade na iznos kredita...”

Navedenu odredbu kredita, odnosno dio odredbe u kojoj se određuje naknadu za obradu kredita od 1,00 % iznosa kredita, tužitelj smatra nepoštenom i ništetnom.

1.2. Dakle, sporna odredba sastavni dio formularnog ugovora o kreditu o čijem sadržaju korisnik kredita nije mogao pregovarati niti je upoznat sa sadržajem Tarife banke na koji ta sporna ugovorna odredba upućuje čime je narušena pravična ravnoteža u međusobnim pravima i obvezama, te predstavlja nepoštenu ugovornu odredbu ugovora u skladu sa odlukom Ustavnog suda Republike Hrvatske posl. br. U-III-3231/2022, U-III-7491/2022, U-III-236/2023, U-III-369/2023, U-III-597/2023 od 13.07.2023.g.

1.3. Troškove obrade kredita tuženik je naplatio tužitelju prilikom isplate kredita i to u iznosu od 331,14 eura (2.495,01 kn),

2. Tuženik u cijelosti osporava osnovanost tužbe.

2.1. Odredba članka 3. točka 9. Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/2007, dalje u tekstu: ZZP) određuje da je potrošač fizička osoba koja sklapa pravni posao i djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti. tuženik ističe da je u ovom postupku tužitelj dužan dokazati svoj status potrošača te predložiti dokaze na kojima temelji svoj status potrošača.

2.2. Tuženik u cijelosti osporava navode tužitelja da bi se ugovorna odredba o naknadi za obradu kredita imala smatrati nepoštenom odnosno ništetnom i to iz razloga jer je ugovorna odredba je jasna, razumljiva i lako uočljiva. Ističe da nije dopušteno ocjenjivati je li predmetna ugovorna odredba nepoštena odnosno ništetna, a sve sukladno odredbi čl. 84. Zakona o zaštiti potrošača prema kojoj odredbi nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Na jednak način određeno je i Direktivom Vijeća Europske unije 93/13/EEZ čiji tekst je inkorporiran spomenutim Zakonom o zaštiti potrošača u hrvatsko nacionalno zakonodavstvo. Tuženik navodi da je tužitelja u cijelosti informirao o njegovoj obvezi na plaćanje naknade za obradu kredita. stiče da je tužitelja u cijelosti informirao o njegovoj obvezi na plaćanje naknade za obradu kredita. Naime, osim što je tuženik tužitelju na tu odredbu ukazao u samom ugovoru, tužitelju je ta informacija bila dostupna i na letcima tuženika koji su se uručivali tužitelju prije nego što je došlo do sklapanja kredita. Tako je na letku Stambeni krediti bilo navedeno da se plaća naknada za obradu kredita u visini od 1,00% od odobrenog iznosa kredita.

2.3. Svaki proces obrade pojedinog kredita uključuje nekoliko organizacijskih jedinica odnosno proces obrade pojedinog kredita sastoji se od različitih faza provedbe kredita kao što su savjetovanje i pisana ponuda klijentu, zahtjev za odobrenje kredita, odobravanje kredita, izrada i potpisivanje ugovora, isplata, slaganje kreditnog spisa i sl. Nesporno je i sasvim logično da tuženiku kao pružatelju određene usluge, odnosno kao prodavatelju svog proizvoda u procesu obrade pojedinog kredita nastaju određenih troškovi (kao što su gore navedeni), a koje Banka podmiruje naplatom naknade za obradu kredita, a za koju naplatu u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu nije bilo nikakvog zakonskog ograničenja. Dakle, kao i svaki drugi pružatelj usluga na tržištu, Banka je naplaćivala svoje usluge za određenu protutražbinu, u ovome slučaju za plaćanje naknade. Tuženik napominje da u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu nije postojalo nikakvo zakonsko ograničenje na ugovaranje predmetne naknade (tek je naknadnim izmjenama potrošačkih propisa 2013. godine definirano koje se naknade i pod kojim uvjetima mogu naplaćivati u potrošačkom kreditiranju, koje odredbe se međutim ne primjenjuju na potrošačke ugovore prije njegova stupanja na snagu tih zakonskih propisa).

2.4. Tuženik ističe prigovor zastare na ovo potraživanje tužitelja, jer je naknada naplaćena dana 19.04.2005. godine. Naime, ukoliko bi naslovni sud iz bilo kojeg razloga smatrao da bi cit. odredba bila nepoštena, na eventualni zahtjev tužitelja kojim bi zahtijevao isplatu naplaćene naknade ima se primijeniti petogodišnji rok od dana plaćanja.

3. Tijekom postupka izveden je dokaz čitanjem: ugovor o kreditu br. 51400607-5102329703 od 8.4.2005. sa sporazumom o zasnivanju založnog prava, izvadak iz zemljišne knjige, letak str. 40-41, letak str. 50-51, obračun naknade za bankarske usluge, izvadak iz odluke o visini kamatnih stopa i naknada, iskaz tužitelja.

4. Predmet spora je zahtjev za utvrđenje ništetnim točke 10. ugovora o kreditu br. 51400607-5102329703 od 08.04.2005. o plaćanju 1,00% naknade tuženiku za obradu kredita te da se naloži tuženiku da tužitelju isplati iznos od 331,14 eura sa zakonskom zateznom kamatom od 20. travnja 2005.

5. Sporno je među parničnim strankama da li je tužitelj potrošač, da li je riječ o nepoštenoj i slijedom toga ništetnoj odredbi i prigovor zastare.

6. Među strankama nije sporno, da su zaključile naprijed navedeni ugovor o kreditu po kojem je tuženik dao tužitelju u zajam iznos od 52.500,00 CHF u kunsnoj protuvrijednosti i da je čl. 10. ugovoreno plaćanje tuženiku naknade od 1,00% od iznosa kredita, jednokratno koja se naplaćuje prilikom prvog korištenja kredita i da je tuženik od tužitelja naplatio dana 19. travnja 2005. naknadu za obradu kredita u iznosu od 331,14 eura.

7. U odnosu na spornu okolnost informiranja i pregovaranja oko naknade za obradu kredita sud je saslušao tužitelja iz čijeg iskaza je utvrdio da je predmetni ugovor o kreditu zaključio radi kupovine kuće za stanovanje obitelji tužitelja, da nije imao obrt niti se bavio nekom drugom poslovnom aktivnošću. Nastavno utvrđeno je da službenik banke nije posebno objasnio tužitelju što naknada za obradu kredita podrazumijeva odnosno koje troškove banka tom naknadom naplaćuje. Tužitelj je pristao na plaćanje naknade jer mu je bio nužan kredit kako bi riješio tim novcima kupovinu kuće. Posebnog pregovaranja nije bilo niti je banka dala dokumentaciju iz koje bi bilo vidljivo što je naplaćeno tužitelju tom naknadom.

7.1. Odredbom čl. 3. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03) dana je definicija potrošača kao svake fizičke osobe koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovoj poslovnoj djelatnosti niti obavljanju djelatnosti slobodnog zanimanja. Budući da je namjena kredita bila kupovina kuće, što je sud utvrdio saslušanjem tužitelja i uvidom u čl. 2. predmetnog ugovora o kreditu, očigledno je da je tužitelj po navedenoj definiciji potrošač jer predmetni kredit nije podigao radi neke poslovne aktivnosti već radi zadovoljavanja potrebe za stanovanjem.

8. Člankom 59. Zakona o zaštiti potrošača/03 propisano je da ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju, te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti.

9. Odredbom čl. 81. st. 1., 2., i 4. Zakona o zaštiti potrošača (96/03) bilo je propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranka na štetu potrošača, time da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, te ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Odredbom čl. 84. Zakona o zaštiti potrošača/03 bilo je propisano da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu i cijeni, ako su te

odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Člankom 87. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača bilo propisano da je nepoštena ugovorna odredba ništava, a st. 2. da ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost samog ugovora ako može opstati bez ništave odredbe.

10. U zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava iz tih odnosa stranke su dužne pridržavati se načela savjesnosti i poštenja iz čl. 4. ZOO, te sudionici moraju polaziti od načela jednake vrijednosti uzajamnih činidaba iz odredbe čl. 7. ZOO. Tužitelj nije upoznat niti sumarno što tuženik naplaćuje navedenom naknadom pa je takva odredba za svakog potrošača nerazumljiva i stavlja ga u neravnopravan položaj jer mu nije dana mogućnost da o spornoj odredbi pregovara i utječe na visinu što dovodi do značajne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. Sama činjenica da tužitelj ne zna na što se odnosi naknada stavlja ga u neravnopravan položaj pa je opravdano takvu odredbu ocijeniti nepoštenom i slijedom toga ništetnom.

11. Već sama činjenica da je naknada obrade određena u postotku od odobrenog iznosa kredita govori u prilog o tome da takvom ugovornom naknadom za obradu zahtjeva i odobravanje kredita nisu pokriveni stvarni troškovi koje je tuženik imao pri obradi svakog pojedinog zahtjeva i odobravanja kredita. Naime, stvarni troškovi se iskazuju u nominalnom iznosu, a ne u postotku od odobrenog kredita.

12. Čitajući sadržaj predmetnog ugovora o kreditu i dovodeći ga u vezu sa iskazom tužitelja sud je utvrdio kako je isti bio pripremljen od strane tuženika i prezentiran tužitelju ukratko po službeniku banke. Slijedom navedenog sud je utvrdio da tužitelj ima svojstvo potrošača dok je tuženik kreditna institucija koja je predmetni ugovor sastavila unaprijed koristeći standardizirani ugovorni obrazac. Sporna ugovorna odredba o naknadi za obradu kredita bila je unaprijed formulirana od strane tuženika, bez mogućnosti stvarnog utjecaja tužitelja na njezin sadržaj, slijedom čega proizlazi da između ugovornih strana nije bilo pojedinačnih pregovaranja po toj odredbi.

12.1. Sud je pri tom imao u vidu da je tuženik stručnija i ekonomski jača ugovorna strana jednostrano odredio obvezu plaćanje naknade za obradu kredita, dok tužitelju nisu pružene jasne i razumljive informacije o stvarnoj naravi, svrsi i protučinidbi za navedenu naknadu. Tuženik tijekom postupka nije dokazao da sporna odredba bila posebno prigovarana niti da je tužitelj imao stvarnu mogućnost utjecati na njezin sadržaj.

12.2. Stoga sud zaključuje da je riječ o unaprijed sastavljenoj ugovornoj odredbi koja stvara neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača, protivno načelu savjesnosti i poštenja, pa je ista ništetna.

13. U vrijeme kada je sklopljen ugovor o kreditu, Republika Hrvatska nije bila članica Europske unije, pa se pojedine direktive ne primjenjuju izravno u našem pravnom sustavu već je iste potrebno implementirati. Sud EU ustanovio je u pravu EU načelo koje obvezuje sudove u državama članicama da interpretiraju interno pravo u svjetlu prava EU, te mu kroz interpretaciju pokušaju dati isto značenje i učinke kakvi bi nastali izravnom primjenom norme Zajednice, a sve u svrhu da europsko pravo bude djelotvorno ako se ciljevi europske integracije doista žele ostvariti.

13.1. Direktiva Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o ugovornim odredbama u potrošačkim ugovorima, koje se protive načelu savjesti i poštenja (nepoštenim odredbama) implementirana je u naše zakonodavstvo stupanjem na snagu Zakona o izmjenama i dopunama zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 78/12).

14. Zahtjev transparentnosti koji je sadržan u odredbi čl. 85. ZZP (prema kojoj, ako, na temelju zakona ili sporazuma stranaka, ugovor mora biti u pisanom obliku, njegove odredbe moraju biti napisane jasno i lako razumljivo te moraju biti lako uočljive), podrazumijeva da su odredbe jasne, razumljive i lako uočljive, ali i da potrošač iz njih

može na temelju točnih i razumljivih kriterija procijeniti sve ekonomske posljedice koje iz toga proizlaze za njega.

15. U konkretnom slučaju sud je utvrdio da je tužitelju naknada naplaćena od strane banke nakon sklapanja ugovora ali u postupku koji je prethodio sklapanju ugovora nije bio informiran o razlozima koji opravdavaju plaćanje troškova obrade kredita.

16. Iz činjenice što je izostalo pojedinačno pregovaranje proizlazi da je banka uzela u obzir samo svoje interese, a ne i interes tužitelja kao potrošača da trošak obrade bude što manji odnosno primjereniji stvarnim troškovima, proizlazi da je banka postupala suprotno načelu savjesnosti i poštenja. Da tužitelj nije prihvatio ugovor sa spornom odredbom čl. 10. izvjesno je da bi tužitelj bio uskraćen sa legitimnim očekivanjem da od banke ishodi kreditna sredstva, a koji iznos mu je bio neophodan za kupovinu osobnog automobila.

17. Ostale ugovorne odredbe predmetnog ugovora o kreditu ukazuju na propust tuženice u postupanju u dobroj vjeri. Tako je u svezi ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014., protiv koje je u tom dijelu odbijena revizija presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revt-249/14-2 od 9. travnja 2015., pravomoćno odlučeno o kolektivnoj tužbi Udruge Potrošač protiv više tuženika (Zagrebačka banka d.d. i dr. a među njima i tuženica), radi zaštite kolektivnih interesa potrošača te je utvrđeno da su tuženici povrijedili kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita tako što su u potrošačkim ugovorima o kreditima koristili nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja je ništetna.

18. Nadalje, presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev 2221/2018-11 od 3. rujna 2019. odbijena je revizija tuženika protiv odluke Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. kojom je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj P1401/2012 od 4. srpnja 2013., među ostalim, u dijelu kojim je utvrđeno da su banke povrijedile kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapanjem ugovora o kreditu koristeći u njima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe ugovaranjem valute uz koju je vezana glavnica švicarski franak, sve suprotno odredbi članka 81., 82. i 90. ZZP o čemu se nije pojedinačno pregovaralo, pa su odredbe o valutnoj klauzuli ostale nerazumljive za klijente jer im nisu na valjan način objašnjene posljedice i doseg takvih ugovornih odredbi, te iako su banke kao trgovci bile svjesne rizika po korisnike kredita zbog ugovaranja valutne klauzule u CHF i imale su saznanja o izglednoj budućoj promjeni tečaja CHF prema kuni propustile su potrošače informirati o tome.

19. S obzirom na navedena utvrđenja sud je prihvatio zahtjev tužitelja na utvrđenje da je ništetna odredba čl. 10. predmetnog ugovora o kreditu u dijelu u kojem je ugovorena naknada za obradu kredita od 1,00% od iznosa kredita.

20. Odredbom čl. 328. Zakona o obveznim odnosima propisano je da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi. Kako se predmetnom tužbom zahtijeva utvrđenje ništetnosti, a takva tužba se može uvijek podnijeti očito je da tužitelj nije pao u zakašnjenje, pa je prigovor zastare neosnovan.

21. Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. ZOO/05 kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Stoga u ovoj pravnoj stvari zastara još nije ni počela teći, naime početak će teći od dana pravomoćnosti predmetne presude. U

P-132/2025-11

istovjetnim pravnim stvarima takvo je i stajalište Vrhovnog suda. Slijedom navedenog prigovor zastare je neosnovan glede kondemnatornog tužbenog zahtjeva.

22. Čitanjem obračuna tuženika sud je utvrdio da je tužitelj obavezan na plaćanje 1,00% naknade od iznosa kredita u iznosu od 2.495,01 kn/331,14 eura i nesporno je da je navedeni iznos naplaćen 19. travnja 2005. Imajući u vidu navedena utvrđenja valjalo je tuženika obvezati na povrat 331,14 eura koliko tužitelj i zahtijeva tužbenim zahtjevom.

23. Iz naprijed navedenih utvrđenja proizlazi da je tuženik bio nepošten u odnosu na naplatu naknade za obradu kredita iz kojeg razloga je obavezan na plaćanje zatezne kamate od 20. travnja 2005. kao dana stjecanja utvrđene razlike. Odluka o kamatama temelji se na odredbi čl. 29. st. 2. ZOO (NN 35/05 i dr.).

24. Sud je savjesno i brižljivo ocijenio svaki dokaz zasebno i sve dokaze zajedno u smislu čl. 8. ZPP-a.

25. Odluka o trošku temelji se na odredbi čl. 154. st.1. i čl. 164. ZPP-a
VPS je 331,14 eura.

Tužitelj je uspio u sporu i zastupan po punomoćniku odvjetniku imao je trošak sastava tužbe u iznosu 50,00 eura, ročište 16.03.2026. iznos od 50,00 eura, sastav obrazloženog podneska od 9.2.2026. iznos od 50,00 eura, ročište 5.5. 2026. iznos od 50,00 eura, ukupno 200,00 eura, PDV 50,00 eura, ukupno 250,00 eura.

Tužitelju ne pripada trošak sastava zahtjeva za isplatom jer isti nije bio procesna pretpostavka za podnošenje predmetne tužbe.

Tužitelju pripada zakonska zatezna kamata na dosuđeni trošak od dana donošenja presude 21. svibnja 2026. temeljem odredbe čl. 15. st. 3. ZPP-a.

U Vukovaru, 21. svibnja 2026.

Sudac
Ivica Grubišić

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba na Županijski sud. Žalba se podnosi u tri primjerka u roku 15 dana od dana objave presude putem ovog suda.

Dostaviti:

1. Tužitelju po punomoćniku odvjetniku Marko Cvrković
2. Tuženiku po odvjetniku Damir Metelko

Broj zapisa: **9-30888-5f196**

Kontrolni broj: **0c24c-26f04-f38c5**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Vukovaru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.